



Eva Jergs prædiken 2. juledag

Taler

Eva Jerg
Sognepræst

Dato

26. december 2024

Omstændigheder

Prædikenen er optaget på forhånd, men sendt ud som podcast på *Podcastgudstjenester* svarende til 2. juledag 2024.

Prædikentekster

Apostlenes Gerninger kapitel 6, vers 8-14 og kapitel 7, vers 54-60
Matthæusevangeliet kapitel 23, vers 34-39

Salmer

Julen har englelyd
Her kommer, Jesus, dine små
Den yndigste rose er funden
Barn Jesus i en krybbe lå

1

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Dette hellige evangelium til 2. juledag skriver evangelisten Matthæus:

5

Jesus sagde: »Derfor, se, jeg sender profeter og vise og skriftkloge til jer; nogle af dem vil I slå ihjel og korsfæste, andre vil I piske i jeres synagoger og forfølge fra by til by. For over jer må alt det retfærdige blod komme, der er udgydt på jorden, lige fra den retfærdige Abels blod til blodet af Zakarias, Barakias' søn, som I dræbte mellem templet og alteret. Sandelig siger jeg jer: Det skal alt sammen komme over denne slægt. Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt. For jeg siger jer: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!«

10

15

Kristtjørnen.

Naturligvis var også kristtjørnen blev kaldt frem, dengang Gud skabte alting.

20

Ganske vist hed den ikke kristtjørn dengang.

Hvad dens oprindelige navn var, er gået i glemmebogen.

Måske hed den blot: Tjørnen med de stikkende grønne blade.

I mange århundreder følte tjørnen med de stikkende grønne blade sig som den
25 ensomste af alle de grønne planter, Gud havde kaldt frem.

”Hvorfor er jeg blevet skabt?”, kunne den spørge sig selv.

”Er der nogen sinde nogen, der vil have noget med mig at gøre?” ”Var det ikke
bedre, at jeg visnede hen?”

30 Men tjørnen med de stikkende grønne blade var ikke sådan at få til at visne.
Tværtimod groede den umanerligt godt, om end langsomt, både i den nordlige
og sydlige del af den verden.

Så en mørk vinternat skete der et under: Julemorgen, da solen kastede sine første
35 stråler over den lille by Betlehem og langsomt vækkede folk og fæ, ja, selv det lille
nyfødte drengbarn i stalden stak i et vræl, da opdagede tjørnen med de
stikkende grønne blade, at den bar: Røde bær piblede frem på dens grene.

Tjørnen med de stikkende grønne blade syntes, at de røde bær stod meget godt
40 til alt det grønne. I al sin glæde og forundring glemte den næsten, at dens blade
stadig stak.

Fordi planter ofte er lige så langsomme som mennesker til at vænne sig til
forandringer, blev man ved med at kalde den for ”tjørnen med de stikkende
45 grønne blade”.

Så en dag kom der alligevel nogen og plukkede tjørnen med de stikkende grønne
blade.

Ikke at hænderne var varsomme. Det var de ikke. Slet ikke.

50 Det var grove romerske soldaterhænder.

De hev og sled i tjørnens kviste.

Flere hev de brutalt af og smed til side.

Men de længste af dem tog de og flettede sammen til en krans. Og de tog
kransen og pressede den hårdt ned over ansigtet på et menneske.

55 Så lo de hånligt og råbte: ”Hil dig, jødekonge”.

Havde tjørnen med de grønne stikkende blade i al sin lykke over de røde bær
glemt, at dens blade stadig stak, så fik den en brat opvågnen denne fredag.

For bladene rev i menneskets pande og de røde bærs farve blev farvet endnu
rødere.

60 Blodrøde blev de.

Det var på den dag, Krist-tjørnen fik sit navn.

Det blev ikke sidste gang kristtjørnens bær blev rødere.

65 Kun et par år senere udenfor Jerusalems byporte, skete det igen. For mens stenene haglede ned over Stefanus, trillede nogen af de blodplettede sten ud over bjergskråningen og ramte kristtjørnen, som havde stået der siden hin langfredag og græmmet sig over, at dens bestemmelse åbenbart var at mennesker skulle stikke sig på den og dø af at komme den nær.

70

Kristtjørnen troede fuldt og fast på, at den var skyld i, at Jesus var død. Jesus måtte have stukket sig på dens giftige blade, da de pressede tornekrone ned over hans ansigt. Hvorfor skulle dette uskyldige menneske ellers dø? Det kunne kristtjørnen ikke se nogen mening med. ”Nej”, tænkte kristtjørnen. ”Mig 75 er der ingen, der kan holde af”.

Hver gang mennesker i århundredernes løb led døden, fordi de bekendte deres tro på Kristus, da rødmede kristtjørnens bær af skam og af skyldfølelse og af sorg.

80

Hver gang mennesker siden nærmede sig Kristtjørnen fik den for vane at stritte endnu mere med sine stikkende blade. Det fik de fleste til at holde sig væk. En dag mærkede Kristtjørnen varmen fra hænder, der nærmede sig den. Vanen tro vrissede den: ”Pas på, jeg stikker” – og tilføjede: ”Jeg er også giftig. Hold dig væk 85 – hvis du har dit liv kært”.

Da lød den blideste og dog mest indtrængende stemme. Det lød som en fjern stemme. Århundreder fjern. Årtusinder. Og dog var stemmen ganske nær. Kristtjørnens grene stivnede. Den genkendte stemmen.

90

Det var Gud Herren selv, der talte til den, som på skabelsens morgen.

”Du, min grønne kristtjørn med de smukke røde bær”.

”Jeg syntes, de var smukke, bærene, og jeg glædede mig over dem”, indvendte 95 kristtjørnen, og tilføjede så:

”Men det er blodbær.

Mennesker dør, når de kommer i nærheden af mig”.

”Vist gør de ej”, sagde Gud Herren.

”Så megen magt har du slet ikke.
Og du tager fejl. Det er ikke blodbær.
Det er kærlighedsbær”.

105 ”Kærlighedsbær?”, sagde kristtjørnen forundret.
”Men de er jo røde som blod. Og der er flydt meget blod”.

”Jeg ved det, jeg ved det”, sukkede Gud Herren bedrøvet.
”Det var ikke det, der var meningen.

110

I mange år har menneskene troet, at min Søn kom for at bringe ufred og
blodsudgydelser. Men det var ikke sværd og ufred han ville. Men min Søn
forudsagde, at sandhedens ord vil vække til modsigelse og had”.

115 ”Jeg er ikke sikker på, jeg forstår, hvorfor det skal være sådan, sagde kristtjørnen.
”Hvor bliver det gode af? Hvad skal vi så tro?
Og hvad skal jeg stille op med mig selv i denne verden?”

Gud Herren svarede: ”Når du blev skabt til at være stikkende og grøn, - og når
120 du er det, også efter denne dag, – så er det for, at du skulle være et billede for
mennesker på, at ikke engang livet med Gud, livet i tro, er ensbetydende med at
have afrundede, bløde hjørner.

Men selv når du stikker, så bærer du kærlighedsbær.
125 Når dine bær blev allerdybest røde, så var det ikke fordi blodet flød, så var det
fordi mit hjerte blødte af kærlighed”.

”Så var det jo alligevel blod”.

130 ”Nej”, sagde Gud Herren. ”Det er stadig kærlighed”.

”Kærlighed?”, spurgte kristtjørnen, lige forundret.

”Ja”, svarede Gud Herren.

135 ”Fordi det er min kærlighed, der ligger bag.
Den var der fra skabelsens første dag,
og den kærlighed er uforandret den samme.
Jeg har aldrig villet støde nogen fra mig.

Nej, som hønen samler sine kyllingerne under vingerne, ville jeg samle mine børn.

Men de ville ikke.

De ligner dig, kristtjørn.

145 Tidselgemytter er de.

Ind imellem forhædede langt ind i hjertet.

Jeg kalder, men I kommer ikke. Derfor er du sat i verden, kristtjørn. For du har to af verdens smukkeste farver:

150 Den håbefulde grønne og kærlighedens røde”.

”Men jeg har også torne”, indvendte Kristtjørnen.

”Ja”, svarede Gud Herren.

155 ”Og du skal stikke med dem. For ve det menneske, der ikke har stukket sig på en kristtjørn.

Ve den, der ikke har stukket sig på eller studset over det, Kristus har sagt til verden, mens han var i den.

Ve den, der ikke har stukket sig på livet.

160 Ve det menneske, for det har aldrig mærket min kærlighed bløde i sig”.

Der blev stille.

165 Kristtjørnen troede, den var alene. Hvad den ikke havde opdaget var, at mens den havde lyttet til Gud Herren, var den umærkeligt blevet flyttet.

Da den igen løftede hovedet – da ser den, at den er blevet flyttet ind i Gud Herrens eget hus.

Og nu er den hér. Kristtjørnen.

170 For mig bliver det først jul, når jeg har taget kristtjørn ind.

Det er blevet en kær traditionen.

Og nu har jeg rakt den videre til dig:

En buket Kristtjørn til dig, der lytter lige nu.

175 Og ja – den er uhåndterlig kristtjørnen ... Den stikker.

Men uanset hvor meget livets torne må rive og nage i hænderne eller i hjerterne på os, så tror jeg, at Kristus kom til jorden julenat for at plante glæde og

opstandelseshåb også i os.

180

Et håb, der vokser langsomt og ofte i modvind, men et håb som aldrig i evighed kan visne.

Det er julebudet, også på en anden juledag – og på det vil vi ønske hinanden en glædelig jul!

185

For det: *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, så nu og altid og i al evighed. Amen.*

190

Salme: Den yndigste rose er funden

195

Kirkebøn:

Himmelske Far.

200

Når vi synes livet stikker og gør ondt, når vi har svært ved at se kærlighedens aftryk i verden og i vort eget liv, da mind os om Kristtjørnen, om din søn.

Ham, du sendte ind i vores uforsonlige verden med budskabet om fred, om forsoning og med det håb, der aldrig vil dø.

205

Lær os at elske – ikke bare dem, der elsker os, men også dem, der hader os.

Lær os, at livet i afmagt er større end livet i magt. Og bær os, når afmagten bliver for stor.

210

Vi beder for denne verdens Stefanus'er, for alle, der betaler prisen for at bekende deres tro. Vi beder for kriges ofre, også når krigen foregår indenfor hjemmets fire vægge – eller når vi er i splid med os selv.

Vær med danskere i det fremmede og med de fremmede her hos os.

215

Velsign og bevar vor Konge og hele det Kongelige hus. Vær med regering og

folketing, med byråd og menighedsråd – og alle, der skal tage beslutninger, der får betydning for mange. Mind os alle om, at vi altid bærer lidt af vort medmenneskes liv og lykke i vore hænder.

Vi beder for vore kære, hvem vi hver især tænker på lige nu.
Vi beder for dem, ingen andre beder for.

Lad os række hænderne ud mod den fremmede, den der er snublet, den, der trænger til en arm, og den, der trænger til tilgivelse og forståelse og langmodighed. Og hvis vi ikke kan nå, fordi vi er forbeholdne, så hjælp os med at tage et skridt fremad.

Vær os nær, når vi mangler arme, der holder rundt om os. Læg din arm om os, Herre, når vi sørger og savner, når vi mangler en hånd i vores, lad os da mærke din. Vi beder for dem, vi aldrig kommer til at favne igen. Lad os finde fred i, at du favner dem i dit rige, Herre.

Og når vi bliver bange – bange for fremtiden, bange for at blive syge, bange for at dø, bange for at miste troen, så lad dine ord klinge i os, Herre, at du er med os og at du redder os. Og lad os turde leve og dø på de ord.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. Juledag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/eva-jergs-praediken-2-juledag>

250

255